

ZBILJNA DROGERIJA

STJEPAN BALENT

SADRŽAJ

<i>zurila je u presijavanje</i>	1
<i>pjena plimnog vala</i>	2
<i>svjetlo lojanica rasplesalo je drhtave sjene</i>	3
<i>oluja je trgala noć</i>	4
<i>kada gluha i nijema noć</i>	5
<i>kao i jedna druga značajna osoba</i>	6
<i>isplovio je brod</i>	7
<i>ako s tim počneš u sušnom razdoblju</i>	8
<i>odjednom je slušala jeku</i>	9
<i>zna što je vihor</i>	10
<i>oko mjeseca su se namotavali kolobari</i>	11
<i>duga se ispružila iznad grada</i>	12
<i>sve se uskovitlalo</i>	13
<i>pojavi se u ne-vremenu</i>	14
<i>izbila je ura u predsoblju</i>	15
<i>nad njim su se nadvijali začuđeni hotelski duhovi</i>	16
<i>rođena na međukontinentalnom letu</i>	17
<i>obični uzdah može čitavu maglu</i>	18
<i>mirisno je isparavalo nakon toplog pljuska</i>	19

<i>pojavljivanje prvih zvijezda</i>	20
<i>vlak je kloparao vijugavim krajolikom</i>	21
<i> bilo je tako hladno</i>	22
<i>a radilo se o prijetvornom odobravanju gomile</i>	23
<i>mrtvo more je klokotalo</i>	24
<i>bila je samo jedna između mnogih drugih</i>	25
<i>ležao je s tustim sjenama</i>	26
<i>lica prodavačica na muškom odjelu</i>	27
<i>oluja je podigla krov</i>	28
<i>dogodilo se to u više navrata</i>	29
<i>uobičajeno dosadna jesenska kiša</i>	30
<i>vrh planine nestaje u zaglušujućoj eksploziji</i>	31
<i>snašlo ga je na tržnici</i>	32
<i>na ulicama vladaju anarhija i strah</i>	33
<i>kamen puca od sunca</i>	34
<i>malo je tako slučajnih stvari</i>	35
<i>ispod rublja čuva kutijicu od čempresova drva</i>	36
<i>drugih prijatelja osim plišanih</i>	37
<i>sjedili smo na suncu</i>	38
<i>kose zrake sunca projicirale su mrežicu</i>	39
<i>netko je morao nadomjestiti očevu ruku</i>	40

<i>niz sjenovitu ulicu nailazila je cirkuska povorka</i>	41
<i>kolona bosonogih robova</i>	42
<i>lepršale su prve pahulje snijega</i>	43
<i>i ne tako davno vijesti su još putovale sporo</i>	44
<i>naravno da sam rođena u iznajmljenoj kući na obali</i>	45
<i>raskršeni vrijeme i prostor</i>	46
<i>već je bila napuštena</i>	47
<i>izgubio se među ljudima</i>	48
<i>priča mitskih predaka</i>	49
<i>ni majka ni otac nisu to zapravo htjeli</i>	50
<i>trajalo je nekoliko vjekova</i>	51
<i>posljedice čiste znatiželje</i>	52
<i>njena kosa</i>	53
<i>a ovdje je bila palača</i>	54
O autoru	55
Impresum	56

* * *

zurila je u presijavanje dalekog
sitnog i hladnog
zimskog sunca u zaleđenom slapu
od čega bi svatko drugi oslijepio

već je proučila sve
djedove atlase prije nego se otac
uspio probiti do njih

na ulici se sudara s ljudima i
premda kroz oči ptice može izgledati
kao onaj izdvojeni, najužurbaniji mravac, onaj
koji djeluje kao da je na trenutak zagubio nit

ona zna da nigdje ne postoji nikakav *pravi*, imalo
stvarniji svijet od ovoga

* * *

pjena plimnog vala zatekla ga je u čamcu koji je
za suncem i jeguljama nosio šutljive ribare
daleko u kopno, duboko u strmi kanjon

tek u kristalno prijepodne, lepet krilima
pucketanje zraka iznad vode može
razotkriti njegovo postojanje
radoznom dječaćkom uhu, brzom oku
pažljivog promatrača, vještog lovca na
nesvakidašnje pojave

* * *

svjetlo lojanica rasplesalo je drhtave sjene
po zidovima drvene kućice na vrhu planine

za dug i sretan život triput dnevno su joj grabili
iz ulupanih metalnih lončića

nakon putovanja nosi se s različitim kutijama. za
svakog dugo i pažljivo bira

male trenutke ljubavi
ovija nepoderivim osjećajem privremenosti s
vrpcom od sreće, jer uopće postoje
na vrhu

* * *

oluja je trgala noć, užasnuti je pas lajao i lajao
na podivljalu prirodu, dok je, očito ne tako senilni
djed na gornjoj terasi vitlao sabljom iz prvog svjetskog rata

povicima: *udri, Ilija!* izazivao je munju da ga uzemlji. i
uvijek bi mu priča o tome kako je Gromovnik razočarao
djeda i njemu podario ime razvukla osmijeh preko lica

ali je njegova šutnja puna briga:
samo od smijeha može razbiti ogledala, čaše i sva
ona mala svjetla
pa nitko ništa ne vidi

a što onda?

* * *

kada gluha i nijema noć
postaje brbljavo svitanje
majka je svoje disanje zamijenila za njezin život

dok nejasna migolji među sjenama, gotovo im je nalik

na trbuh naslanja dlan na srce svom nerođenom djetetu
a ono se veselo kikoće

* * *

kao i jedna druga značajna osoba
rođen je iza šanka u šatoru, za vrijeme razuzdane bakanalije

s ozarenih lica oko sebe udahnuo je raspucalo veselje pa
ga u dnu glave često peku zamamne sirene, raskošne
mogućnosti

monumentalna platna oslikava riječima
riječima iza riječi i prazninama između njih

za sezone, u slici često puta završe i ekološki
proizvedene trešnje. jagode
salata, čak i puževi ili gliste

nekim ljudima obično
bude zlo od njih, no svejedno ih kupuju
kao ludi

* * *

isplovio je brod

začudoeno je gledala svoje ruke
vjerujući kako ih je preduboko zarila u to beskrajno
preplavo iznad nje pa joj se sada cijedi niz kožu

vremenom je počela preplitati sitne točke u daljini
s ovim ovdje i onim iza, vješto dajući svakom
čvoru osjećaj najvažnijeg u tkanju

kada su njene prste snimili za televiziju
sve istkano odjednom je nestalo
po mnogom podu rasuli su se snovi

da bi misterij bio veći, uskoro je pred nekoliko kamera
i više milijuna sljedbenika, jednostavno iščezla i ona

* * *

ako s tim počneš u sušnom razdoblju, kada sve ostaje dahtati
polegnuto nisko uz zemlju, nitko ne bi potrošio ni pola
mjerice vode za vjerojatnost u kojoj preživljavaš

zato se, kad je već unaprijed sve oprošteno
posveti razvijanju začudnih sposobnosti

vođa danas, primjerice
dokazuje nepostojanost vidljivog: gledan između prstiju
s udaljenosti od oko jednog pedlja
vješto izmiče oštrom pogledu

i svi plješću njegovoj domišljatosti

* * *

odjednom je slušala jeku otkucanog četvrt-sata i pomislila
kako je sve to besmisleno

pa je počela napuštati nebitno
dok na kraju nije ostao samo otok

na velikim pladnjevima iznosi unikatne čipke od suhe trave
školjaka, ribljih kostiju, a ljudi dolaze iz daleka
i puni obožavanja čitavi joj se prostiru pred nogama

jedan je princ tako napustio svoju kneževinu i postao
njezin sluga

ali to je bilo davno. toliko davno da se
počelo vjerovati kako je sve to reklamni trik lokalne
turističke zajednice

* * *

zna što je vihor: ogromni lijevak zraka
pare i prašine optočen silinom

toliko je prosvijetljen
umanjen i prestrašen, da se bolje provodi s mrtvom prirodom
nego s najmanjim od ljudi. uvaljivačima *blitz iskupljenja*
na primjer

drži upaljena svjetla iako se mraka ne boji
od kad su ga prvi put povelili u kino

drži upaljena
svjetla samo da se tome nečemu, zastrašujućem
po definiciji, što uvijek dolazi iz mraka ili iz daljine
pokaže kako ovdje ima živih

i koliko su nemilosrdni prema sebi

* * *

oko mjeseca su se namotavali kolobari
u duginim bojama. a onda je trajalo danima

čitavi
su gradovi bivali otpuhivani, a na njihova su mjesta
dolazila neka deseta sela. ili jezero s otokom
bije le litice, planina pod snijegom. pustinja

učini joj se da je zbrčkana
jer misli kuća, obrva i zeleno odjednom
pa se zastidi

i nikad to nikome ne spominje

* * *

duga se ispružila iznad grada. kroz kapi vode
se raspršilo svjetlo kad je naučio kako treba gledati

poznaje znakove, govor i tajnu oblaka: oblaci vide
široko i obrnuto, a duga je njihov osmijeh

u drijemanju
ispod njegovih prstiju izbijaju plazmaste zrake, isto mu
spokojno kapne iz zjenica, odskoči nekoliko puta
od zemlje i presretno
se rasprskava u malim vriskovima

* * *

sve se uskovitlalo. dim grize oči, a miris krvi i mesa
lijepi se u nosu

slike užasa tako se brzo izmjenjuju
da će se polako vraćati još godinama

zato
poznaje rastanak. i dobro ga razlučuje od gubitka

u sparnim noćima mrmlja izgubljena po dubinama
sna pa dodirujući tijelo
izoštava sliku dragih u sjećanju

budi se prekrasna
i čim otvori oči
svjetlost bude posvuda

* * *

pojavio se u ne-vremenu. zato praznina. jer
još nije bio izmišljen nikakav svijet za njega.

* * *

izbila je ura u predsoblju od čega su zabrujale
male keramičke figurice u podnožju zvuka, a njoj je
devetomjesečno plutanje nepovratno isprano iz sjećanja

najviše je volimo kada govori više likova odjednom: kada
se vrijeme oduži, zatvorenih očiju među prstima može
prepoznati kišu. nabrojati odakle dolazi, po čemu je sve
lila, iz čega je isparila, gdje je bila rosa, gdje suza i slično

kad je bila mala prijateljice su je zvale *Madame S'Curie*

više iz straha nego iz zloće

* * *

nad njim su se nadvijali začuđeni hotelski duhovi
sve dok se voda nije povukla. najprije s prvog kata
pa iz vrta
s ceste...

u jednoj su sobi našli povelike rakove
u drugoj su zavjese uhvatile ribe crnim algama u škrigama

čuje sve. od početka do kraja zna slušati, a onda
odmahuje rukom

uvijek samo odmahuje rukom
pa ga neki smatraju srdačnim. neki samo ludim

saznao je
da su na cesti ispred hotela, kad se voda povukla
našli konjsku strvinu
ali to je mogao biti bilo čiji konj

ne nužno čovjeka koji je do zadnjeg daha žurio postati mu otac

možda je jahač žudio u potpuno drugom smjeru

* * *

rođena na međukontinentalnom letu. paniku je
pomiješala s oduševljenjem u trenutku kada se pojavila.
i raznorasne raznobošce u istom klicanju. i klecanju.

ljubav zove *nepostojana mjehurasta tvorevina*

ipak

svakoj poruci u boci utisne po jedan mali, blještavi
svjetionik na vrh prije nego je otpuhne s dlana

* * *

obični uzdah može čitavu maglu
namotati u klupko, nešto obezglavljeno
i bestjelesno zrakasto izbije iz svakog obrisa, a sve se
sjene uvećaju

samoću prispodobljuje povratku u
okrutne dječje ruke. tragove sladoleda, rastopljenih
čokoladnih prstiju ostavlja na vidljivim mjestima:
prekidaču, telefonu
ogledalu...

zna da to nekoga ljuti, ali je vrlo zadovoljan
kada se često spominje njegovo ime

* * *

mirisno je isparavalo nakon toplog pljusk

u jednako prozirno ljeto treperi svaka zabrinutost dok
voćnim oboji obuzdavanje postojane raspolućenosti
u govoru o drugima

može se pretvoriti u vodu (ako je potrebno)
ili narasti u obalu koja je pritišće. popustiti kada
misli da je dovoljno

počne li razmišljati o ljudima,
obuzima je takva tuga da bi najrađe presušila

* * *

pojavljivanje prvih zvijezda toliko ga je iznenadilo
da je zalamatao preko svježeg zraka, izgrebao se
padajući u kanal. a htio je misli zaokupiti izgledom
predstojećeg jutra

premda prešućuje početak i kraj, svaka mu misao hrli u susret
kada progovori o toplini ili mirisu ljudske kože

osjećaju nalik
propadanju koji može izazvati najobičniji dodir tuđe topline

ali najbolje je ni o čemu ne razmišljati
ne želiš li prerano poludjeti, kaže

* * *

vlak je kloparao vijugavim krajolikom, kao da drhtava ruka
ili netko slabovidan
pokušava spojiti dvije točke na velikom praznom papiru

ipak se najprije osmjehnula jer je jedva čekala

srcu
oku ili onom malom mjestu za češkanje na nosu
kasnije je našla bolja, puno točnija imena

jutro pozdravlja polako šireći nosnice, zauvijek dugo
plameno
unutra dolijevajući gorivo

* * *

bilo je tako hladno da je i najmanji pokret zraka lomio
stabla kao da su ledene sige

prestravljeno je vrisnuo svaki put kad bi krošnja
nestala u vlastitom odrazu u vodi

uvjeren u smisao i redoslijed događaja, uvijek mora znati
gdje su mu špekule i općenito je sklon brinuti o previše toga

nevidno sunce zagrije mu misao na drage, zažari mu vrhove
ušiju, a oni znaju da je s njima

jednom se zbog toga prijavio
u emisiju o čudacima s raznoraznim sposobnostima gdje
se pred kamerama, očima nacije, potukao s jednim od rezervnih
apostola i travestitom kineskog podrijetla koji želi postati
predsjednik svemira

* * *

a radilo se o prijetvornom odobravanju gomile

kasnije je

gledajući snimke tog veličanstvenog događaja, pijanog
urnebesa u kojem je odmjeren svaki trenutak
njenog postojanja, uvijek mislila kako je sve to čudno
pa bi se onda sjetila kakav ju je stid obuzeo kad
je prvi put shvatila o čemu se zapravo radi

ponekad je peče što ne živi pravi život, što odlučuje
samo o beznačajnom, posjećuje bolnice ili škole

ali su zlatne želje onih koji nikada nisu bili princeza
pa bi dali sve da to mogu biti barem na jedan dan
sasvim dovoljno da prestane biti mrzovoljna

* * *

mrtvo more je klokotalo do kraja noći kada je
prodorno objavljen s komandnog mosta

oštar kao stijena na kojoj se jednako rascijepi
val čitavog oceana i jeka životinjskih glasova
ublažuje se dobrodušno se smijući dječici oko saonica

koja od silnog uzbuđenja topću s jelenima, cipelicama po
smrznutom tlu i rukavicama pritišću crvene uši očekujući
smotuljak sa svojim imenom

* * *

bila je samo jedna između mnogih drugih

papirić s brojem

i blijedi plavičasti pečat dugo su vremena

bili sve što je znala o sebi

napokon je i to

prestalo imati ikakve važnosti

gleda u svijet i kako se pojavljuje. onda namršteno

piše u svoje sjećanje, a kad otvori oči kaže: *bemti!*

svemir se kreće od jedne do druge

podudarnosti

* * *

ležao je s tustim sjenama kao lijeno poslijepodne. njegovo
je djetinjstvo bilo nijemo i meko, a svi rođendani isti

u doba kada su jezera još uvijek bila rijeka, a gradovi
na njenim obalama bogati svakojakim životom, ništa ga se
nije previše ticalo

nakon kuge koja je
pomela sve što je preostalo nakon bujica, osjećaj da je
vrijeme beskonačno, toliko da se može reći kako ga nema,
neprestano se pojačava.

naravno, neki sumnjaju je li on
Taj, pravi izbor za tako složeni zadatak

* * *

lica prodavačica na muškom odjelu bila su uplašena, dok su njihovi kolege pokušavali ostaviti dojam upućenosti i vladanja situacijom

zujava kasa u daljini je izbacivala mali pravokutni račun s točnim vremenom iznosom porezom šifrom prodavača, a kleptomani su u grudnjake, džepove torbe uzbuđeno trpali crnu kožu novčanike, čarape, donje rublje, remen, tri sjajne kopče...

kada hoda kroz trnje njezina se stopala razdvajaju drhtavo poteku između oštarih bodlji

kada poželi može razrezati svijetlo od tamnog

ali samo je jednom bila tako ljuta

* * *

oluja je podigla krov, zatrpavajući izvor, stabla
i tragove

zanat je učio daleko, kod najboljih.
među čijim riječima, od ronjenja za koraljem
neprestano šumi slano more.

nakon puta ne dopušta da mu peru noge: samo dok osjeća
oštra zrnca pijeska među prstima zna kako nekuda ide
da je negdje bio i da je sada ovdje

teško mu je zamisliti
da bi čistih nogu ikada mogao biti tako sretan

* * *

dogodilo se to u više navrata

jednom čak kad se ispod snijega
pojavljuju vlažne glave najprije gotovo prozirnih, a konačno
žutih, plavih ili višebojnih cvjetova

nikada i nikuda ne žuri jer
zna kako ne postoji ništa osim ovog. već sluti da je njeno
postojanje dovoljno za sreću makar jednog ljudskog bića

pa spremno čeka, tvrdoglavo zanemaruje sada

i svakog
petka popodne dostojanstveno razvrstava svoje kolajne:
brončani Geronimo, *Ferrero* kornjača, vulkansko staklo
kamen iz Vrulje, kristal ametista, praćka nekog dječaka
koji više ne postoji... eh, da je ona priroda

* * *

uobičajeno dosadna jesenska kiša topotala je po
prozorima i ispirala balkon. onda je došlo

tako se jednom
pojaviio na šest različitih koncerata, dvije izložbe
nekoliko večera i kod više desetaka zahvalnih ljubavnica

odjednom

samo da bi onim brbljivcima
dokazao kako to nije nikakav problem

njegovi su
odlučili izaći i progovoriti tek kada su ljudi u vrtu
pred kućom, na njihovom pragu
počeli ostavljati malu djecu, bolesne i dragocjenosti.
gaziti travu

* * *

vrh planine nestaje u zaglušujućoj eksploziji
i već trenutak kasnije iz njene utrobe
teče novi krajolik

kad na fotografijama dira
lica svojih, obrazi joj jedva primjetno bride

iz oblaka kao da se izlije tuga, poškropi ih malo
tjeskobe zbog vremena koje uvijek samo prolazi

za veću količinu dobrote među ljudima, brzo tri
puta ponovi najumilniji pridjev prije nego se
nasmiješi i još jednom poljubi ofucani papir

* * *

snašlo ga je na tržnici između stolova s mirisnim
i suhim voćem

radoznalo je otvorio oči kada je
tristo osamdeset i pet tisuća ljudi pažljivo udahnulo
iznad njega

dobio je prekrasnu bijelu zapregu, kola
i ravnicu kojom će treperiti na pjesmu cvrčaka

kada gleda u daljinu, ispod dlana razdragano govori:

dobar dan, još jedan

i na trenutak se sve pobožno nagne prema njemu. kao kad
mačka uvijek rep i leđa k nogama onog koji nosi hranu

* * *

na ulicama vladaju anarhija i strah

neprestano ušutkavana, skuplja vrisak
u malu preciznu točku kojom skrši kukuljicu

odjuri rukama pritišćući glavu, trgajući nevidljive
niti oko sebe

kada gleda pticu, misli
o onome što ju je stavilo tamo gore, izmislilo
takav let

* * *

kamen puca od sunca, a cvrčci ne prestaju
vreti na jarkoj bjelini

u hladovini od loze
razvrstavaju se pojave i pojmovi kao što uredni
valoviti i zastrašujući marširaju vojnici na paradi

samo jednom se živi, sve je ostalo tlapnja
pjevuše mjerkajući karte položene na zelenoj čohi

rijetko kad se dobiva, srećom ni ulozi nisu visoki
pa su svi veseli kao djeca usred igre

još samo da nema ovih osa koje dižu valove

* * *

malo je tako slučajnih stvari, ali njeni se roditelji nisu
ni poznavali kada joj je majka odabrala budućnost

najprije je naučila veselje, a onda su se svi smijali
zajedno s njom

ponekad joj čak malo vjeruju kako je raj
prostor u ovoj dimenziji ili da je bog drugo ime za ljubav

kada ostanu sami i pogledaju jedni druge, više nisu
tako sigurni u svetost dječjih usta pa se osjećaju krivo

jer nije ispala kako su oni htjeli, osjećaju kao da
nešto nije u redu s njima i zato ne izlaze previše

* * *

ispod rublja čuva kutijicu od čempresova drva. u njoj je nekada
bio grumen zemlje s jedinog pogreba na kojem je ikada bio

sada je to samo hrpica prašine koja se smanji svaki put
kad otvori mali lijes

uvijek ga prođu trnci
noseći nelagodu
kada treba grliti nećake za nedjeljnih posjeta

kasnije bjesomučno trlja mjesta tuđih dodira
brije dlake koje su dirale tuđu kožu

sad je već uvjeren da će umrijeti kad
kutijica bude prazna

volio bi da je uzeo veći grumen
bez obzira na podozrive poglede starica u crnini
koje ionako žive još samo u ovom sjećanju

* * *

drugih prijatelja osim plišanih nikada nije vidjela, ali je sigurna
da negdje zaista postoji osoba koja bi je voljela
slušati

sigurna je da mora postojati, da nitko nije
toliko poseban. sigurna!

svašta bi mu mogla reći

i o tome kako je sve počelo, stvaranju bezbroj
mogućnosti samo da bi bili sigurni kako će u toj
količini nastati raznovrsno lijepi trenutak poput ovog

* * *

sjedili smo na suncu, na klupi, na kraju livade
na početku šume

svaki put kad bi se
oglasile ptice utihnuli smo kao mala djeca
kad ih u visokoj crkvi iznenade orgulje
pa puna iščekivanja napnu tijelo

potpuno
opčarani mogućnošću da nam se ptice zaista
rugaju, drijemali smo točno usred velikog
zelenog zagrljaja čekajući ga da nam se
pridruži, da postanemo parni i djeljivi, napokon
zaigramo na dva gola

* * *

kose zrake sunca projicirale su mrežicu
iz stakla na plavozeleni bolnički zid

otac je uzbuđeno disao
te se nije znalo tko koga drži za ruku: majka oca
ili on nju

kasnije su zajedno jeli ručak
i pričali o svemu

kad je porasla za život
majka joj odreže pletenicu, a otac je pogleda
u oči: *volimo te, nikad ne pomisli ništa drugo*

rekli su i umrli od usamljenosti

* * *

netko je morao nadomjestiti očevu ruku
zagubljenu negdje za posljednjeg rata

naučio je svo
sjajno, ubojito oružje, epsko iskustvo davnih ljudi
i pošao tražiti starog neprijatelja

od kada se vratio nevješto pokrpan, suhog rukava
koji leprša na vjetru, neprestano je mudar:

najteže
se bitke uvijek vode iznutra, ali čovjek rijetko kada
može pokoriti tu zvijer, govori promuklo pokazujući
nervozu, da odmah želi cigaretu, inače...

* * *

niz sjenovitu ulicu nailazila je cirkuska povorka.
zbog pravilno podrezanih platana izgledalo je kao
da je promet zapeo u živom tunelu

pa je i *hitna* bila
jednako čudnovata: klauni su *smirivali* metež
trublji i patuljci gromoglasno navijanje, riku
divljih životinja i posjetitelja u kavezima

a onda

dva prodorna vriska: majčin bolni
i novi, njen prvi glas

sada zastaje u tišini
u tišini mekšoj od noći kratko zastane svaki
put na vrhu dubokog uzdaha

* * *

kolona bosonogih robova zastala je na škripućem pijesku
od čega su s krajeva njegovih živaca iskočili mali

iskričavi zvukovi
oni nakon kojih se u ustima osjeća
okus metala

jednom je izašao iz zatvora i
sjeo pod prvo stablo

ništa ga nigdje nije
čekalo

veliko kvrgavo biće silno se poveselilo
te počelo cvjetati i ploditi raznim rodovima

a ljudi
se nisu mogli načuditi čovjeku koji tako, nema
pametnijeg posla

* * *

lepršale su prve pahulje snijega

od sipkosti malih kristala nastale su plaveti
njenog oka. i led koji se povremeno skupi
na samim rubovima usana

često sanja *tamno*
svjetlucanje guste, tamne vode i prigušene zvukove
drobljenja obale u oblutke, mrvljenja oblutaka u pijesak
ispod njene površine

tada se trzne, čvršće stisne jastuk, iz jamica na dnu leđa
kliznu joj dvije male suze

* * *

i ne tako davno vijesti su još putovale sporo
a dan je bio dovoljno dugačak za sve. čitav je život
čuvao razne sitnice, dokaze da je bio

kad je
oglodanog ježinca, skupljenog za oseke, iskoristio
kao sjenilo za halogensku žaruljicu zapitao se: *a što
ako ljubav jest jež jedinog svjetla u mraku neljubavi?*
i to retorički

uvjeren je da bi svi ljudi trebali ponekad
vrtjeti glavom, gledati u nevidljivo nešto
malo ispred sebe
tresti ramenima, kao da zaista uživaju u dobro ispričanoj
šali pa bi vidjeli

* * *

*naravno da sam rođena u iznajmljenoj kući na obali
i to iz vrlo očitih razloga: majka je bila premlada
a otac prestar
da bi se nešto drugačije moglo dopustiti.*

*kad su zaprepašteno pitali odakle joj takva strašna
priča, nehajno bi ih pogledavala. pa, bila sam
tamo, zar ne? odvratila bi*

*sada često govori:
sve je to prokleti eksperiment i nebu prijeti
stisnutom šakom*

*kada ljudi zajedljivo govore da
priča s anđelima, niti ne znaju koliko su u pravu*

* * *

raskriženi vrijeme i prostor napokon su se prestali
neprestano udaljavati te su potekli usporedno kao
vjetar i maslačak

gurne glavu u jastuk i otvore se drugi
veliki svjetovi pa takav ostane danima, mrtav za ovo ovdje

jednom su ga tako, s krevetom, iznijeli na pistu i prepustili
slučaju. kada je obavio što je imao, našao se u zatvorskoj
bolnici neke nepoznate vojske

ostalo je zabilježeno da je
starom kuharu pao gebis u juhu kad se u utorak za ručak
prijavio s novim činovima

* * *

već je bila napuštena svaka nada da će se to dogoditi
pa su iz opreza čvrsto zatvoreni svi prozori i zaključana
sva vrata

ključeve je dobivala kada su drugi smatrali
primjerenim, a i prozori su bili otvarani samo prema zgodi

onda je kuglasta munja iznad kamina u velikoj dvorani
razbila deblo obiteljskog stabla, tj. probušila rupu

omogućujući zelenoj šumi
i plavome nebu da prekriju ravnodušnu boju
zavuku se između cigala i nakon nekoliko mjeseci
jednostavno povuku zid u naručje

nikakvi naponi
drvosječa ni čarobnjaka to nisu mogli spriječiti

* * *

izgubio se među ljudima, između dva vagona kada
su ga povelili da vidi mudrace
pita ih o uzrocima i govori im o svom viđenju problema

krugove koje na površini vode ostavlja umirući kamen
podsjete ga kako su mu pokazali srce ribe
koje je još kucalo iako je strašni grabežljivac
već bio poslužen s mladim krumpirom

iako su rekli
da je to zato jer je riba *glupa* pa ne shvaća što joj
se dogodilo, on je i dalje vidio samo titravo srce
nikakav mozak

* * *

priča mitskih predaka o teškoćama koje stoje
pred tragačem za kraljevstvom nebeske pravde
nasljedna je stvar

kad je prvi put skupio poštenu posadu
isplovio je u praskozorje, našao je dobro mjesto
i onda je zapjevao
tako da se voda lijepo kovrčala u virovima

svi su bili
zadovoljni, ali nitko nije nikome ništa govorio. znali su
da se nešto takvo prije ili kasnije moralo dogoditi. ali su
barem većina, mislili da se neće dogoditi za njihovog života

* * *

ni majka ni otac nisu to zapravo htjeli. još manje su bili
zainteresirani za ono drugo

barem me nisu ubili, govorila je
ali nije prestajala maštati kako će je jednom neki dobri ljudi
povesti iz ovog strašnog mjesta

ali godine u domu
prolaze sporo kad nemaš nikog tko donosi poklone
i grli te

često puta sjedi na rijeci pa njih dvije
o svačemu razmišljaju

jednom se vraćala uz obalu
držeci vodu za ruku, a za njom su svjetiljke nalik
šibicama pucale kao prenapuhani baloni

* * *

trajalo je nekoliko vjekova. toliko polako da su prestali
prinositi žrtve i štovati buduće praoce

kad su se odasvud
napokon sjurili glasnici vičući: *jedra! jedra!* sve je stalo
ukipilo se na mjestu zaboravljajući što treba misliti. što
napraviti i kako

oluja je već napela rublje koje bi bilo bolje brzo
skupiti

njezini su ormari duboke pećine. ulazi
noseći svjetiljku u ruci i ponekad se iz unutrašnjosti
vraća kao sasvim druga osoba

skine paučinu i otrese
prašinu sa sebe. ozarena prebroji još nekoliko sijedih

* * *

posljedice čiste znatiželje, prave znanosti, mogu biti razorne
ali uvijek treba provjeravati neke opće teorije i uvjerenja

do jednog
zimskog dana držali su ga u strogo kontroliranim uvjetima,
a onda su ga prepustili ulici

čisti Hollywood, ali zapravo

nekoliko puta im se vraćao na
popratak, dolijevanje krvi ili krpanje. svaki put je znao sve više
o sve manjemu

samo je njegova učiteljica glazbe znala
gdje je mogao nestati onog dana kada su izgubili svaki kontakt
s njim

kad je saznao sve ni o čemu

* * *

njena kosa
miriše na povratak lasta i kreket žaba

nekad se pitala
koliko će je promijeniti ovaj muškarac, njegove riječi
ili želje

a sada su već sedmi put pričali o oblacima

nakon što ustanu, i vlati mahovine podižu se za njima

a muškarac je strpljiv
iako su sto deveti put pričali o oblacima

ionako se ne usudi previše pitati

* * *

a ovdje je bila palača. carstvo se protezalo sve
do kraja neba i logično je da je bila pregolema

on je bio seljak, grnčar
kojeg je car uzeo, samo zato jer je mogao
umjesto i na užas svojih savjetnika i generala,
da mu tjedan dana vlada svom zemljom

tada je osvojena sjeverna provincija
djeca nisu plakala, a nezaposlenost je prepolovljena

unatoč tome, carstvo je preživjelo sljedećih
tisuću godina

Stjepan Balent

Rođen 1969. u Čakovcu. Pjesme i priče su mu prevedene na više jezika, a objavljuje u književnoj periodici, radiju i na internetu. Autor je natječaja za kratku priču *Ekran priče* te jedan od inicijatora manifestacije Noć knjige, koja se održava od 2012. godine. Dobitnik je druge nagrade natječaja Goran za mlade pjesnike 1995. godine. Član je Hrvatskog društva pisaca. Živi u Zagrebu.

Objavio: *Kako stvari stoje?* (s Ivanom Jašić i Tihanom Jendričko), (pjesme, 1995); *Voda* (pjesme, 1998); *Zbiljna drogerija* (pjesme, 2007).

Uredio: *Ekran priče_01* (priče, 2003); *Ekran priče_02* (priče, 2004); *Ekran priče_03* (priče, 2005); *Ekran priče_04* (priče, 2006).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 37

Stjepan Balent

ZBILJNA DROGERIJA

© 2009 Stjepan Balent

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2009, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Ilustracija

© MAXFX / Fotolia.com

ISBN 978-953-7669-11-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-381-1 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-382-8 (PDF)

ISBN 978-953-345-383-5 (MOBI)

Prvo izdanje

AGM, Zagreb, 2007.

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

